

отъ този часъ още растреперайъ дреб-
ныйтъ той гледаше него като исполниъ
отъ двадесетъ лактиѣ, да хули и да
къне името му; струваше му ся че чу-
еше страшныйтъ и гръмливыйтъ неговъ
полскый гласъ да му напомня клетвытъ
му... и отстъпничеството му... и на-
веждаше ся никомъ прѣдъ пламькытъ на
неумолимытъ му очи. Но все ся еще на-
дѣеше че, може да му ся прѣбори сър-
дцето и да го смилн колко годѣ като чуе
отъ устата му всичкытъ истины.

На утриньтъ, като ся видѣ осамотенъ
и нѣмаше никой около него, паднх въ
уныніе, и го обзе силно желаніе да види
майкѣ си, отиде при нейъ тамъ дѣто
живѣеше тя на улицытъ Тетбутъ. Де-
сетъ пѣтя възлѣзва и слѣзва по слѣбѣ-
тъ. А ай послѣ потегли звънецътъ, като
просякъ, и Иванъ, старыйтъ бащинъ му
слуга, отвори вратата. И първо неможѣ
да го познае; а послѣ ваго ся отстъпи
едивъ раскрачь, дигнх ржцѣ къмъ не-
бето и:

— Высшій Боже! ты ли си, пане
Владиславе! казва му; но майка ти ще
умре отъ радость, като тя види живѣ